

T(R)ÒPICS

Sap beure (vi) el cinema?

MARCEL·LÍ BORRELL

COL·LABORADOR PERIODÍSTIC

L'esquizofrènic Fernández es beu dues ampolles de Bordeux; moments després, sol a l'habitació de l'hotel, dispara un tret d'escopeta contra el mirall que reflecteix la seva imatge. Passa a *Obaba* (2005) de Montxo Armendáriz. Abans *Leaving Las Vegas* (1995) de Mike Figgis condemna Nicolas Cage a auto-destruir-se amb ingestes immoderades. A *Dies de vi i roses* (1962) de Blake Edwards, Jack Lemmon i Lee Remick són parella alcoholitzada vo-

ra l'abisme. Abans, el cinema i el vi vivien feliços. Avui el divorci és patent. Fins el Govern ZP -Zona Prohibida- castiga el vi amb un impost extra...

"Aquest déu, fill de Zeus/s'adelta en festins i estima la Pau que dispensa riqueses/dea de minyons nodrissa. Igualment al feliç i al miserable dona l'alegria del vi, que és sense penes". Així canta el cor a *Les Bacants* d'Eurípides. El déu és Dionís, el Bacus romà, déu del vi i del teatre. Durant milers d'anys el vi ha estat símbol de la civilització occidental. Però en l'actualitat el combat per al seu control és ferotge. I no parlo d'impostos, sinó de persecucions

punitives governamentals contra els conductors i les guerres entre viticultors. Algú ignora que el món és una ampolla. Que el vi és l'únic a la Terra tan complicat com els éssers humans. I que assaborint el vi s'entén la vida. El vi, com els humans, depèn de la terra i del clima. I de les varietats: Cabernet Sauvignon, Merlot, Pinot Negre, Garnatxa.. Dels anys i la fermentació, els bocois, el celler. Perquè els humans, igual que el vi, necessitem macerar. Créixer amb acurat sentit del temps, del respecte al silenci i a les normes morals. Darrement s'han estrenat dos films que no fan del vi el dolent de la peli: *Entre copas* (2005) d'Alexander Payne, i

Mondovino (2004) de Jonathan Nostiter. El primer és un viatge de dos amics, un escriptor en crisi i un actor masculista, pel Napa Valley californià, i tot catant vins ajusten comptes amb si mateixos. El segon, un documental que parlant de viticultura posa a caldo unes quantes patums mundials. Si s'ho proposa el cinema sap beure, doncs. Què dir, sinó, de *Usted primero* (2005) de Pierre Salvadori i el brindis a la solidaritat entre un *sommelier* suïcida i un *maître* afable? Què d'*El festin de Babette* (1987) de Gabriel Axel o la taula ben regada com a mostra d'amor? I és que el vi va a missa. Quan era petit berenava pa, vi i sucre. Ves per on. I sort en vaig tenir de *Marcelino, pan y vino* (1954) de Ladislao Vajda per no haver de repetir el meu nom, poc usual també aleshores, a cada càrria de les clientes a la botiga de la mare. Marcel·lí? Pa i vi.